

λαίουσι τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τέλος νικᾷ ὁ ἔρως. Λαμβάνει ἐν ἔϊφος καὶ τὸν μίτον, ἔργον τῶν χειρῶν τῆς, καὶ διαλαθοῦσα τῶν κοιμωμένων φυλάκων τὸ ὄμμα εἰσέρχεται ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμάτο ἡσυχον ὕπνον ὁ Θησεύς. Ἡ Ἀριάδνη τὸν καλεῖ· αὐτὸς ἐγειρόμενος ἐκπλήττεται· δειλὴ καὶ τρέμουσα ὑπὸ συγκινήσεως τῷ λέγει ὅτι θέλουσα νὰ τὸν σώσῃ τῷ προσφέρει τὰ μέσα.

Θησεῦ! ἄχ, φλέγεται νὰ σωθῇς,
ἐὰν δὲ εἴτα μ' ἐνθυμηθῇς,
εἴτε διόλου μὲ λησμονήσῃς,
ὦ! τὴν ψυχὴν σου νὰ ἐρωτήσῃς!

Ἄλλ' ὁ ὑπερήφανος υἱὸς τοῦ Αἰγέως, πεποιθὼς εἰς τὴν ἀνδρίαν του, δὲν καταδέχεται νὰ λάβῃ τὰ προσφερόμενα. Ἡ Ἀριάδνη τὸν ἱκετεύει· τέλος τὸν πείθει λέγουσα·

Ἄν ἡ φωνή μου δὲν συγκινήῃ,
ἀλλ' ἡ μνήμη πατρὸς, πατρίδος,
καταδοκούντων σε μετ' ἐλπίδες,
τὸ ἐναντίον δὲν σοὶ φωνεῖ;
Φεῦ! μένεις ἄκαμπτος ὡς ἡ μοῖρα;
Κάμψῃτι, τείνε λοιπὸν τὴν χεῖρα.

Ἐπετι ἡ ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ συμπλοκὴ τοῦ Θησεύος πρὸς τὸν Μινώταυρον, ἡ νίκη αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐκ Κρήτης ἀπάπλους.

Πλοῖον ταχέως τὸ κύμα σχίζει,
ἡ μαύρη πλώρα του ὑπαρρίζει,
ἤχῃ δὲ δοῦπος ὁ τῶν κωπῶν
φωνῶν ἀνάμικτος χαρῶπων.

Πάντων τὸ ὄνειρον αἱ Ἀθῆναι·
μακρὰν τῶν Κρήτης ὁρμῶν ἀκτῶν·
βραδὺς ὁ δρόμος τοῦ πλοίου εἶναι
εἰς τὰς σπουδαίας ψυχὰς αὐτῶν.

Ἡ νύξ προδίδει, καὶ ἀπαυδῶσιν·
εἰς ὕπνον κλίνουν κατὰ μικρὸν,
αἱ κῶπαι μόνον δὲν σιωπῶσι
κύμα διχάζουσαι ἄλμυρον.

Πλὴν ζεῦγος εὐδαιμον ἀγροπνεῖ
καὶ γλυκυτέρᾳ λαλεῖ φωνῇ·
φωνῆς τρυγόνων ἐν ἐρημίᾳ,
φρίσσαντος δένδρου ἐν νηνεμίᾳ.

Ἡ Ἀριάδνη ἐρωτᾷ·

Θησεῦ, εἰπέ μοι· τὸ ἔδεν κύμα
ὅπου χωνεύει βραδὺ περῶν
κατὰ τοῦ πόντου τὸ σκοτεινόν
δὲν εἶναι γλώσσης ἀρρήτων ῥήμα;

Ὁ γλυκὺς γῶς, Θησεῦ, τοῦ πλοίου,
ἡ αὔρα αὕτη ἡ σιγελή
εἰς τὴν καρδίαν σου δὲν λαλεῖ
ἔρωτα ἐμπλεων μυστηρίου;

Καὶ ὁ Θησεύς ἀπαντᾷ·

Οὐδὲν ἀκούω, ἡ τὴν φωνὴν σου·
δὲν βλέπω ἄλλο, ἡ τὴν μορφήν σου·
καὶ μὴ, μὴ παύσῃς νὰ μοὶ λαλήσῃς,
ὦ Ἀριάδνη μου προσφιλέῃς!

Ἄλλ' ἡ Ἀριάδνη ἀποτεινομένη εἰς τὴν Ἠῶ·

Ἠὼς βοδόχρους μὴ μειδιάσῃς,
ὡς ζῶμεν πάντοτε ἐν νυκτί·
μακρὰν μας φύγε πᾶσα ἀκτὴ·
πάντοτε ζῶμεν ἐντὸς θαλάσσης.

Φεῦ! ἡ εὐχὴ τῆς Ἀριάδνης δὲν εἰσηκούσθη! Μόλις ἀνέτειλεν ἡ Ἠῶς, βορέως πνεῦμα ἐβίασε τὸν ἥριον νὰ στρέψῃ τὴν πλώραν πρὸς τὴν Νάξον. Ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῷ ἀρπάζει τὴν Ἀριάδνην· εἰς μάτην αὐτὸς τὴν ζητεῖ· μαθὼν δὲ τὴν ἀρπαγὴν ἀποπλᾷ περίλυπος. Ἦδη κατακάμπει τὸ Σούνιον· οἱ Ἀθηναῖοι βλέπουν τὸ πλοῖον, καὶ μετὰ παλμῶν καρδίας τὸ περιμένουν· τὸ βλέπει καὶ ὁ γέρον Αἰγεύς ἐπιστρέφον μετὰ μέλανος ἰστίου. Βραδέως ἐνθυμηθεὶς τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρὸς ὁ Θησεύς, ὁρμᾷ καὶ σχίζει τὸ μέλαν ἰστίον ὅπως ἀναπετάσῃ τὸ λευκόν· ἀλλ' ἦτο πολὺ ἄργά·

Ἄμορφον σύντριμμα καὶ οἰκτρὸν
ὁ γέρον καίται κατὰ πετρῶν!

Τοιοῦτον εἶναι, κύριοι, τὸ λεπτοφυὲς τοῦτο ποιητικὸν ἔργον. Πρυτρέπομεν τὸν ποιητὴν νὰ σπουδάσῃ, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ μεγχαυχήσῃ δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ ἤκουσε λεγόμενα σήμερον, ἐὰν εἶναι παρὼν, ἀλλ' ἄς προσπαθήσῃ νὰ δικαιώσῃ τὴν ἐπιτροπὴν διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ προσδοκίας καὶ εὐχὰς τῆς.

(Ἐπετα συνέχεια.)

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρήθη βαθμιαία ἐλάττωσις τῶν κεφαλικῶν ποινῶν ἐν Γαλλίᾳ, χάρις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐνόρκων τοῦ ἐφαρμόζειν τὴν ἐσχάτην τιμωρίαν.

Ἀπὸ τοῦ 1803 μέχρι τοῦ 1825 ἐγένοντο 6,654 εἰς θάνατον καταδίκαι, αἱ δὲ στατιστικαὶ τῶν Δικαστηρίων, αἵτινες μετὰ τὸ 1826 εἶναι ἀκριβέσταται, δεικνύουσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1826 μέχρι τοῦ 1830 ἐκ 554 μόνον 360 ἐκτελέσεις ἐνηργήθησαν. Ἀπὸ τοῦ 1831 μέχρι τοῦ 1835 ἐξεδόθησαν 327 καταδίκαι, ἐξ ὧν 154 ἐξετελέσθησαν· ἀπὸ τοῦ 1836 μέχρι τοῦ 1840 197 καταδίκαι καὶ 147 ἐκτελέσεις καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τοῦ 1856—60 ὅτε ἐκ 247 ἀποφάσεων ἐξετελέσθησαν 120. Ἀπὸ τοῦ 1861—65 ἐγένοντο 408 καταδίκαι, 63 ἐκτελέσεις, 1866—69, 56 καταδίκαι καὶ 34 ἐκτελέσεις.—Οὕτω λοιπὸν κατὰ τὰ τελευταῖα ὀκτὼ ἔτη ἐξ 134 δικαστικῶν ἀποφάσεων μόνον 94 ἐξετελέσθησαν. ἦτοι 12 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ.

Φ. Α. Μ.